KIRSTY GREENWOOD

Romanttinen sankari

BAZAR

KIRSTY GREENWOOD

Romanttinen sankari

Suomentanut Jade Haapasalo

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Jade Haapasalo
Suomenkielinen laitos © Jade Haapasalo ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *Romantic Hero*
Copyright © 2026 Novelicious Books Ltd.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-371-8

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Pikkuveljelleni Tonylle. Kiitos, että saat
minut nauramaan ja näet, millainen olen oikeasti.
Rakastan sinua koko maailman täydeltä.

Prologi

SOHVALLANI ISTUU tuntematon mies.

Joku cowboy.

Ja vieläpä *paidaton* cowboy – paksut, auringon karaisemat lihakset ovat auliisti näkösällä ruhjeineen ja ilmeisesti jonkinlaisine hiilitahroineen.

En ala kiljua. Ajattelin aina kirkuvani tämän kaltaisessa tilanteessa (eli kun asuntooni on murtauduttu, olohuoneeseeni on yllättäen ilmestynyt cowboy ja tulen ehkä murhatuksi). Kiljumisen sijaan nappaan käteeni lähimmän esineen, jolla voin peittää alastoman vartaloni. Totta kai se on punainen hämähäkkibaretti, jonka ostin vastikään rouva Casablancasilta. Yksi hatun pitkistä, piipunrassista tehdyistä raajoista tökkää minua sisäreiteen. Auts.

”Mene pois, jooko?” sanon tunkeilijalle, ja tärisevä ääneni on kaksi oktaavia tavallista korkeampi. ”Minä… en tajua, mitä teet kämpilläni tai miksi olet tullut tänne, mutta olet väärässä paikassa, ja sinun pitää lähteä nyt heti.”

Miten tuo edes pääsi tänne? Vilkaisen etuovea, joka on kiinni ja lukittu sisäpuolelta, kuten aina. Ikkunani on auki, mutta asun tämän talon neljännessä kerroksessa. Onko… onko tunkeilija kiivennyt tänne seinää pitkin?

Cowboyn katse kohtaa omani, mutta hänen ilmeensä ei paljasta mitään stetsonin alla. Hän räpäyttää silmiään kuin olisi juuri havahtunut unesta ja kääntää nopeasti katseensa alastomasta kehostani poispäin. Ele vaikuttaa epätavallisen kunnioittavalta, kun ottaa huomioon, että hän on murhanhimoinen tunkeilija. Ehkä hän ei olekaan murhaaja… Onko hän sittenkin murtovaras?

”Jos – jos olet murtovaras, niin reilun kilometrin päässä tällä samalla kadulla olisi paljon paremmat apajat”, päästän suustani yhtenä pötkönä. ”Minä olen pelkkä kirjailija, ja tavaroillani on ainoastaan tunnearvoa.” Osoitan televisiota. ”Saat kyllä telkkarin, jos haluat. Se on tosin aika vanha. Ei OLED-teknologiaa. Marylebonen taloista löytyisi varmaan huipputeknistä kamaa. Ja takuulla koruja. Pöytähopeita ja aitoja Birkin-laukkuja, jos sellaiset kiinnostavat. Siellä on yksi tosi pramean näköinen talo ja –”

Suljen suuni visusti tajutessani, että tässä tilanteessa ei kannata olla huoneen avuliain ihminen.

Cowboy pitää katseensa pölyisissä saappaissaan ja kurtistaa kulmiaan. Hän hieroo leukansa sänkeä, ja panen pakostikin merkille, että kyseinen leuka se vasta onkin mallikappale.

Ryhdistäydy, Gertie.

”Jos lähdet heti paikalla, lupaan, etten soita poliisille”, kokeilen yrittäen turhaan pitää ääneni jollain tapaa arvokkaana.

Minä todellakin valehtelen. Soitan ihan varmasti poliisille. Vähintään on pakko varoittaa Marylebonen asukkaita, että he ymmärtävät laittaa ovensa tuplalukkoon.

Mies nousee sohvalta, ja pähkinänruskea stetson lähes hipoo kattoa. Hän astuu eteenpäin.

”Ole kiltti äläkä murhaa minua!” parahdan. ”Minulla ei ehkä ole kauhean paljon syitä elää *juuri nyt*, mutta en halua kuolla.”

Yhtäkkiä ajattelen hautajaisiani. Itkisikö Henry, jos menettäisin henkeni? Kyllä hän varmasti itkisi. Eikö niin?

Cowboy on naulannut katseensa lattiaan, mutta hän nyökkää minun suuntaani ja koskettaa hitaasti hattunsa lieriä.

”*Ma’am*”, hän sanoo ihmeellisen syvällä yhdysvaltalaisnuotilla. ”Minulla ei ole aikomustakaan murhata sinua.” Hän katsoo olohuoneen avointa ikkunaa silmät hämmennyksestä sirrillään. ”Kerro kuitenkin heti paikalla – missä helkkarissa minä oikein olen?”

Yksi

Kaksikymmentäneljä tuntia aikaisemmin

OLEN AINA OLLUT SITÄ MIELTÄ, että loistavan rakkausromaanien kirjoittajan tunnistaa aidosta ja vankkumattomasta uskosta niihin käsitteisiin, joista hän kirjoittaa. Hänen on uskottava sekä käänteentekeviin ensisuudelmiin että haasteet selättäneisiin onnellisiin loppuihin, kytevään tunteenpaloon, jonka tuskallinen jännite saa varpaat kipristymään, ja siihen ajatukseen, että jokaisen ihmisen sydämellä on vastakappaleensa. Taitavan rakkausromaanien kirjoittajan on aidosti luotettava siihen, että rakkaus on kaikki kaikessa, vaikka – ollaanpa rehellisiä – hitonmoinen läjä todisteita osoittaa eri suuntaan. Rakkauteen on uskottava jopa synkimpinä päivinä. Jopa silloin, kun elämä vilauttaa rosoisempia puoliaan. Silloinkin on oltava täysin varma, että on ehdottoman järkevää keksiä fiktiivisiä ihmisiä, jotka rakastuvat toisiin fiktiivisiin ihmisiin. On seisottava visusti sen takana, että omilla tarinoilla on arvoa – että ne ilahduttavat lukijoita ja kohentavat heidän mielialaansa. Että lukijat ovat toiveikkaampia koettuaan sen, mitä heitä varten on kirjoitettu. Rakkaustarinoiden kirjoittaminen ei ole kyynikoita varten. Tässä työssä menestyäkseen

on oltava sataprosenttisen, ehdottoman rakastunut rakkauteen. On oltava aito uskovainen.

Ja minä, Gertie Bickerstaff, *olin* todellinen uskovainen. Todellisin. Olin umpirakastunut rakkauteen.

Olin myös hyvä siinä. Seurustelin kolme ja puoli vuotta hurmaavan, komean ja ehdottoman aikuisen Henry Irvingin kanssa. Neljä julkaistua rakkausromaania takana. Pikkuisen mutta iki-ihanan Bloomsburyssa sijaitsevan ullakkohuoneistoni kylpyhuoneessa oli meille molemmille omat pesualtaat. Olisiko joku sanonut, että pärjäsin rakkaudessa sairaan hyvin? Kyllä. Olinko kenties hivenen omahyväinen sen suhteen, että pärjäsin rakkaudessa sairaan hyvin? Niin ikään kyllä. Yllätyinkö, kun Henry ilmoitti ykskaks tarvitsevansa taukoa, koska hän oli tuntenut olonsa ”emotionaalisesti apaattiseksi” parisuhteessamme? Voi kyllä. Kun hän päästi nuo sanat suustaan, pudotin kädestäni suklaakakkupalan, jota olin hotkinut, ja huusin: ”Mitääääh? Eiiiii!” ikään kuin olisin joku komediasarjan hahmo.

Emotionaalisesti apaattinen. Julmasti sanottu.

Oikein minulle, kun olin niin omahyväinen.

Nyt, neljä viikkoa myöhemmin, asemani rakkauden tosiuskovaisena on jokseenkin horjunut. Istun keittiönpöydän ääressä, tuijotan läppäriä ja yritän kirjoittaa ihan mitä tahansa, mutta turhaan. Käteni häilyvät ilmassa, ja sormeni syyhyävät näppäimistön naputtelun kaipuusta – ne tahtovat yhdistää kirjaimista sanoja ja sanoista lauseita ja lauseista lukuja Bedlam Creekin rakkausromaanisarjan viimeiseen kirjaan. Kyseisen teoksen pitäisi päätyä kustannustoimittajani työpöydälle seitsemäntoista päivän sisällä.

”Kamoon, kaverit”, mutisen yrittäessäni taivutella kirjojeni hahmoja sanomaan, tekemään tai tuntemaan ihan mitä tahansa. Toivon edes pikkuriikkistä inspiraatiota. ”Minulla olisi tässä deadline!”

Päähenkilöni Cassidy Oakley ja hänen romanttinen sankarinsa Ethan Calhoun eivät kuitenkaan suostu tekemään mitään – he vain seisovat paikoilleen jähmettyneinä edellisen Bedlam Creek -kirjani loppukohtauksessa.

Kirjoittaessani minulla on yleensä mielessäni hurjan tarkka kuva tapahtumista, mutta nyt mielikuvitukseni on haalistunut harmaaksi kohinaksi. Rakas Cassidy on hiljentynyt täysin, hän ei hievahdakaan. Mielessäni pyörivä elokuva on laitettu pauselle, ja sen seurauksena sanat eivät vain ota tullakseen.

Raahustan keittiötason ääreen keittämään kupillisen teetä ja huomaan kuvajaiseni kiiltävän kromikeittimen pinnalla. Nykyään pysyvästi kyynelten tahrimat kasvoni näyttävät turvonneilta ja laikukkailta, pitkä maantienvaalea tukkani on harjaamaton harakanpesä ja kulmakarvojani voisi kohta kuvailla *yhdeksi* kulmakarvaksi.

Puhallan poskeni tyhjiksi. Jestas, olen nykyään varsinainen murheenkryyni, kun haahuilen ympäriinsä asunnossani ja jätän jälkeeni kyynelmärkiä nenäliinoja. Lisäksi mainittakoon haahuilun ja itkemisen vanavedessä hyökyvä häpeän aalto. Coolimpi, uskaliaampi ja itsenäisempi nainen käyttäisi tätä sydänsurua ponnahduslautana parempiin aikoihin, kasvun mahdollisuuteen ja uuteen alkuun. *Sellainen* nainen minä haluan olla. Kunpa olisinkin. Luoja tietää, että olen yrittänyt olla kuin hän. En vain oikein pysty siihen, koska… no, persoonallisuuteni on tällainen.

Vedän syvään henkeä ja yritän loihtia sisimpääni pientä taistelutahtoa. Jonkinlaista toivoa tai puhtia – mitä tahansa muuta kuin tätä säälittävää ylitunteellista saamattomuutta, jota olen harrastanut kokonaisen kuukauden.

”Jotain rajaa nyt, Gert”, nuhtelen vedenkeittimessä näkyvää epämuodostunutta kuvajaistani. ”Ole vahvempi! Mitä sisukas sankaritar tekisi tässä tilanteessa? Mitä Florence Pugh tekisi?”

Sen seurauksena silmistäni tulvahtaa lisää kyyneleitä, ja niiden lisänä puhallan sieraimestani myös ällöttävän pienen räkäkuplan.

Jep. En todellakaan ole mikään sankaritar.

Kaksi

YLLÄTTÄVÄ SINKKUSTATUS on kinkkinen homma, sillä olen aina ollut parivaljakon toinen osapuoli. Vietin koko elämäni isosiskoni Josien uskollisena apurina ja siitä opin, että elämä on kaikin tavoin parempaa yhdessä. Josien rohkeus paikkasi omaa varautuneisuuttani. Minun vakauteni taas piti hänet (suurimmaksi osaksi) poissa pahanteosta. Hakeuduin luontaisesti taustalle, mikä tuki sitä, että Josie janosi valokeilaan. Hän rakasti kokkaamista, minä rakastin syömistä. Minä olin paita ja hän peppu – kaikki kävi järkeen. Josien kanssa elämä oli kaksin verroin iloisempaa, kun taas tuska puolittui. Sellainen matematiikka tuntui hyvältä. Kaksi on selvästi parempi kuin yksi. Joten kun Josie kuoli ja minä tapasin komean ja itsevarman Henryn kymmenen päivää myöhemmin, tuntui siskon puutteessa luonnolliselta, lohdulliselta ja täydelliseltä häiriötekijältä ryhtyä Henryn uskolliseksi apuriksi. Mutta nyt myös poikaystäväni on poissa. Ja kun ihmisen sielu on tottunut olemaan kokonaisuuden osa, yhtäkkinen vastaparin häviäminen johtaa toimintakyvyn menetykseen. Olen kadottanut itsestäni viisikymmentä prosenttia. Minusta on tullut, no, hiukkasen mielipuoli.

Tässäpä kolme *hiukkasen mielipuolista* asiaa, joita olen puuhastellut sen jälkeen, kun Henry muutti pois viime kuussa:

1. Olen pitänyt vahvuuksilla varustettuja aurinkolaseja sisätiloissa kaiket päivät, koska kesä on vuodenajoista romanttisin, ja elokuun auringonvalo tuntuu näissä olosuhteissa vastenmieliseltä, pilkkaavalta ja sietämättömältä. Aina kun laitan aurinkolasit kasvoilleni, hyräilen ”*Hello darkness, my old friend*”, ja oloni kevenee pariksi sekunniksi.

2. Vedän joka ilta kitusiini ainakin neljä todella vahvaa, itse tehtyä cocktailia (käyn läpi Stanley Tuccin koronapandemian aikaista reseptikokoelmaa). Samalla tilaan jonkinlaista lihaisaa noutoruokaa, laitan kuulokkeet päähäni ja kuuntelen Boyz II Menin ”End of the Roadia”. Sitten märehdin asunnossani, huokailen surusta ja työnnän suuhuni lihaa.

3. En ole kertonut kirjallisuusagentilleni Bridgetille, että minulla on suuria vaikeuksia kirjoittaa yhtäkään sanaa kirjasta, josta tulee Bedlam Creek -sarjan viimeinen osa. Käsikirjoituksen palautuksen ehdoton takaraja on alle kolmen viikon päästä. Ja olen jo saanut siitä ennakkopalkkion.

Ei auta yhtään, että teen töitä kotona, ja asuntoni jokainen kohta muistuttaa minua ihanasta Henrystä. Tuossa on kiikkerä keittiönpöytä, jonka ääressä hän istui joka aamu kirjoittamassa nahkasidottuun muistikirjaan, kun hän suunnitteli romaania, joka saisi myöhemmin Booker-palkinnon ehdokkuuden. Tuossa on sänky, jolle hän sirotteli itse nyppimiään vaaleanpunaisia ruusun terälehtiä

ystävänpäivän yllätyksenä. Tuossa on oliivinvihreä sametti-nojatuoli, jossa istuessaan hän veti minut syliinsä ja sanoi, että tuoksuni oli hänen suosikkinsa koko maailmassa ja että se oli jopa parempi kuin juuri raapaistujen tulitikkujen tuoksu (hänen aiempi kaikkien aikojen suosikkinsa). Tuossa on jääkaappi, jonka ovessa on kutsu hänen parhaan ystävänsä Jimin nelikymppissynttäriviikonloppuun. Sitä olin odottanut erityisen paljon, koska rakastan hulppeiden hotellien romanttista tunnelmaa.

Ja tuossa, tuon erkkerin luona, hän itki ja kertoi, etten minä enää riittänyt hänelle. Etten haastanut häntä. Että jatkuva kotoilumme oli hidastanut hänen aivotoimintaansa. Että olin alkanut kietoa elämäni hänen ympärilleen niin kokonaisvaltaisesti, että hän koki jotenkin velvollisuudekseen rakastaa minua, yksinkertaisesti koska minä rakastin häntä niin paljon. Sitä seurasi kammottava ilmoitus, että meidän pitäisi pitää jonkin aikaa taukoa. Voi oksennus.

Tässä kohti, suuren kehystetyn *Kuuhullut*-elokuvajulisteen vieressä, minä anelin häntä jäämään. Tässä minä seisoin ja katselin kauhistuneena, kun hän veti valmiiksi pakkaamansa matkalaukun ovelle.

Olen totta kai yrittänyt lähteä kämpiltäni kirjoittamaan lähikahvilaan tai London Libraryyn tai puistonpenkille tai kerran Winchesterin tuomiokirkkoon, koska Jane Austen on haudattu sen maille ja ajattelin inspiroituvani siellä. Mistään ei kuitenkaan ollut apua. En pystynyt kirjoittamaan yhtäkään sanaa ja lopulta tuhlasin olemattomia rahojani juomiin, metrolippuihin ja Jane Austen -sälään Winchesterin tuomiokirkon lahjatavarakaupassa.

Olisin siirtänyt läppäriäni kotini eri kolkkiin, mutta ullakkohuoneistoni on kokoluokaltaan yksiö. Ja sehän tarkoittaa, että näen koko asuntoni sen jokaisesta kohdasta. Olen pysyvästi muistojeni ympäröimä. Menetetyn rakkauden muistutukset johdattavat minua vääjäämättä kohti Boyz II Menin, haahuilun ja liharuoan kierrettä, vaikka syvällä sisimmässäni tiedän, että käytökseni vahingoittaa minua tavoin, joita en vielä edes ymmärrä.

Puhelimen ruudulle syttyy valo, kun agenttini Bridget soittaa viikoittaisen puhelunsa. Minun pitäisi vastata. Minun *täytyy* vastata.

Hylkään puhelun.

Pian sähköpostiini kilahtaa viesti.

> Ihan vain varovasti kyselen tässä kuulumisia. Ei paineita, mutta… onko kaikki hyvin, Gertie? Olet muuttunut hiljaiseksi, ja odotin saavani sinulta lisää sivuja. Kysyin muuten, kiinnostaako Rockford Pressiä solmia kanssamme sopimus uutta kirjasarjaa varten, mutta Eleanor haluaa nähdä ensin, miten viimeinen Bedlam Creek pärjää. Etenkin kun edellisen kirjan myyntiluvut sakkasivat enemmän kuin olisimme toivoneet. Tämän on siis todellakin oltava nappisuoritus. Ei silti mitään paineita!

Tuijotan lattiaa kokonaisen minuutin, ennen kuin naputtelen vastauksen.

> Hei Bridget! Olen kirjastossa kirjoituspuuhissa. En voi siis nyt puhua, ettei kirjastonhoitaja murhaa minua. Mutta kaikki hyvin! Otan yhteyttä tosi pian.

Sitten raahustan keittiöön, otan mukin hyllyltä ja avaan kaapin, jossa pidän viinapulloja.

Pane parastasi, Tucci.

Kolme

SEURAAVANA AAMUNA HAVAHDUN unesta, kun naapurini rouva Casablancas hakkaa oveani. Tiedän, että tulija on hän, koska kukaan muu ei tänä päivänä hakkaa ihmisten ovia ilmoittamatta etukäteen. Sitä paitsi rouva Casablancas huhuilee avaimenreiästä: ”Gertie, ystäväiseni! Minä täällä, rouva Casablancas! Tule avaamaan!” Hänen huutonsa perään kuuluu yksittäinen haukahdus Squishilta, hallitsemattomalta chihuahuan ja mopsin risteytykseltä, jonka rouva Casablancas adoptoi muutama viikko takaperin, mitä hän salaa katuu.

Kierähdän parahtaen pois sängystä, ja eilen illalla nauttimani ylimääräinen cocktail muistuttaa itsestään tykyttämällä päässäni kipeästi.

”Hetki vain, rouva Casablancas!” minä raakun.

Pakotan tahmeat silmäni auki, työnnän vahvuuksilla varustetut aurinkolasit nenälleni, kietoudun kylpytakkiin ja raahaudun kahden metrin päähän ovelle. Avaan sen ja näen rouva Casablancasin, joka on pukeutunut pitkään ja hulmuavaan violettiin mekkoon, jossa on runsaasti käsin ommeltuja pinkkejä ruusuja. Hänen kädessään on suuri muovilaatikko. Squish syöksyy hänen ohitseen ja säntää oikopäätä keraamisen kukkaruukkuni luokse. Siellä se

kohottaa takaraajaansa, nojaa terävästi vasemmalle ja tyhjentää rakkonsa.

”Squish, ei saa!” rouva Casablancas älähtää voipuneella äänellä kuin nainen, joka on sanonut saman monta kertaa ja aivan turhaan. ”Gertie, olen todella pahoillani.”

”Tekeekö koira noin teillä kotonakin?” Irvistän ja nappaan talouspaperia sotkun siivoamista varten.

”Ei! Se pureksii tohveleita, varastaa grillattuja voileipiä, ja kuten tiedät, haukkuu aina kuullessaan *Gilmoren tyttöjen* tunnarin, mutta se ei koskaan, ikinä pissaa sisälle. Ehkä se johtui viikunapuusi tuoksusta. Koira varmaan luuli olevansa ulkona.”

”Tuo on tekokasvi.”

”Onko todella? Vau. Se näyttää ihan oikealta. Koirakin taisi luulla sitä oikeaksi.”

Tulen ajatelleeksi, että voisin pyytää rouva Casablancasia laittamaan Squishin hihnaan, kun he tulevat käymään, mutta nyt kun Henry on jättänyt minut eivätkä kirjojeni hahmot enää puhu minulle, rouva Casablancasin seura on ainut ilonaiheeni. En halua tehdä mitään, mikä saisi hänet lopettamaan nämä piipahdukset luonani – sitten olisin oikeasti täysin yksin. Nostan Squishin pullean pikku kehon syliini. Se nuolee nenääni ja kiehnää poskeani vasten.

”No, nyt saat heti anteeksi”, mutisen ja nautin pehmeästä lämmöstä kasvoillani. Heti kun paljastan tunteeni, Squish haluaa pois sylistä. Se rimpuilee vimmaisesti kohti lattiaa ja kipittää sitten pois luotani nuuhkimaan yksiöni nurkkia.

”Sinä se olet helposti vietävissä.” Rouva Casablancas pyöräyttää silmiään. ”Minä olen samanlainen. Ei ihme,

että koira on noin tuhma.” Hän laskee laatikon keittiönpöydälle ja laittaa kätensä vyötärölleen.

Rouva Casablancas näyttää siltä kuin joku olisi piirtänyt ympyröitä päällekkäin ja tehnyt hymynaaman ylimpään ympyrään. Kaikki hänessä on täydellisen, miellyttävän pyöreää: pää, rinnat, silmät, vatsa, harmahtavat kiharat, nilkat, jopa hänen kätensä, joiden lukuisat liian tiukat kultasormukset saavat sormet näyttämään siltä kuin niissä olisi jenkkakahvat. Rouva Casablancas työskenteli aiemmin yliopistolla kemiantekniikan professorina, mutta hän jäi eläkkeelle kaksi vuotta takaperin ja on sittemmin siirtynyt luovempiin harrastuksiin.

”Mitä cocktaileja kokeilit eilen illalla?” hän kysyy tiiraillen ulkonäköäni. ”Kaikkiako?”

”Vain Tequilatinia.” Irvistän ja painan käden otsalleni. ”Älyttömän vahvaa, älyttömän herkullista.”

”Kuten sanoin, herra Tucci tietää, mitä tekee.”

Vilkaisen puhelintani, kun rouva Casablancas avaa muovilaatikon kannen. Puhelimessani on vastaamaton puhelu Bridgetiltä. Henryltä ei mitään. *Henryltä ei mitään.*

Sammutan puhelimen, laitan tavalliset silmälasit aurinkolasien tilalle ja haukon henkeäni, kuten aina, kun rouva Casablancas esittelee uusinta luomustaan. Hattujen teema vaihtelee useimmiten joko vuodenajan tai sen mukaan, mitä rouva Casablancas on pohtinut kullakin viikolla. Hattuihin on käytetty paljon paljetteja tai strasseja tai korukiviä, joita hän on irrottanut kirppikseltä ostamistaan rintakoruista. Sanoisin hattuja *uniikeiksi*, vaikka olen kuullut muiden kuvailevan niitä ”melko häiriintyneiksi” ja kerran ”helvetin rumiksi”.

Kylmäsydäminen pahis vai kuuma cowboy?

Gertie Bickerstaff kirjoittaa työkseen suosittuja rakkausromaaneja... tai kirjoitti ennen kuin hänen poikaystävänsä Henry otti ja lähti. Nyt käsikirjoituksen deadline lähestyy, eikä Gertie pysty kirjoittamaan sanaakaan. Mutta eräänä yönä hän herää ja löytää sohvaltaan hämmentyneen, komean JA paidattoman (!!) cowboyn. Cowboy ei ole kuka tahansa vaan River Oakley, Gertien keskeneräisen romaanin kylmäsydäminen pahis.

Kohtaamisen aiheuttaman alkushokin jälkeen he tekevät sopimuksen: River auttaa Gertietä saamaan Henryn takaisin, Gertie viimeistelee romaanin, ja River palaa siihen maailmaan, josta on tullut. Romaanin sivuille. Mutta kun käy ilmi, että River Oakley ei olekaan pelkkä ylimielinen cowboy, Gertien on tehtävä valinta: kirjoittaako loppu, jonka hän luuli haluavansa vai juonenkäänne, jota hän ei osannut odottaa...

"Kirsty on jälleen onnistunut – tämä on todellinen romanttisen komedian mestariteos! Nauroin, itkin ja huokailin ihastuksesta! Viisi maagista tähteä."
– Kirjailija JOSIE SILVER

ISBN 978-952-403-371-8
9789524033718
84.2
www.bazarkustannus.fi